

Danielle Steel

Een hoge prijs

Vertaald door Wilma Paalman

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2022 Danielle Steel

All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *High Stakes*

Vertaling Wilma Paalman

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld Giorgio Fochesato/Getty Images/Shutterstock

Foto auteur Brigitte Lacombe

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4773 7

ISBN 978 90 210 4774 4 (e-book)

ISBN 978 90 210 4956 4 (luisterboek)

NUR 343

www.daniellesteel.com

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn dierbare kinderen Beatie, Trevor, Todd, Nick, Samantha, Victoria, Vanessa, Maxx en Zara.

Mogen jullie blijven koesteren waar het écht om gaat in het leven: waarheid, oprechtheid, fatsoen, vriendelijkheid, compassie, liefde.

Mogen jullie liefdevol en goed behandeld worden door de mensen om jullie heen, en hen, elkaar en jezelf met zorg omringen.

Mogen jullie immer veilig, geliefd en gezegend zijn!

Ik hou zielsveel van jullie,
mam/d.s.

1

In haar lichte, moderne appartement in de New Yorkse wijk West Village maakte Jane Addison zich haastig gereed voor haar eerste dag op haar nieuwe werkplek. Na haar studie aan de Universiteit van Californië had ze eerst twee jaar voor een lifestylemagazine gewerkt, voordat ze besloot alsnog een master in Ondernemerschap te halen. Ze was achtentwintig jaar, geboren en getogen in San Francisco. Haar vader was een van de succesvolste durfinvesteerders in Silicon Valley. Margaret, haar oudere zus van vijfendertig, was getrouwd en had twee kinderen en was hard op weg carrière te maken bij een concurrerende investeringsmaatschappij. Margarets man was CEO van een tech start-up die op het punt stond zijn beursgang te maken. Jane leidde een heel ander leven dan haar zus, en ze stelde zichzelf ook heel andere doelen. Ze was bijvoorbeeld niet van plan om te trouwen, in ieder geval niet nu en misschien wel nooit. Ze verlangde er ook niet speciaal naar om zelf kinderen te krijgen. Margaret en haar man hadden elkaar leren kennen tijdens hun opleiding aan de

Universiteit van Stanford. Ze waren tevreden met hun stabiele gezinsleven en veeleisende carrières, en wisten die schijnbaar moeiteloos met elkaar te combineren. Het leek Jane een hele opgave en een hoop verantwoordelijkheid om al die ballen in de lucht te houden. Het trok haar niet.

Haar droom was om ooit zelf een eigen tijdschrift uit te geven of, beter nog, een eigen kleine uitgeverij op te zetten. Maar dat was verre toekomstmuziek. Ze stond pas aan het begin van haar loopbaan. Ze was vanaf de westkust naar de oostkust gevlogen, naar New York, op zoek naar een baan bij een van de grote uitgeverijen – Penguin Random House, Simon & Schuster, Little Brown – maar dat had niets opgeleverd. De tijdschriften die ze had aangeschreven waren niet in haar geïnteresseerd. Ze vonden haar overgekwalificeerd voor de functies waar ze mensen voor zochten, zeiden ze. Ze waren natuurlijk bang dat ze het al snel voor gezien zou houden.

Er was eigenlijk maar één aanbod geweest waar ze echt voor warmliep, en dat aanbod was afkomstig van een vriend van haar vader, een oud-studiegenoot van hem van Princeton. Bob Benson was de eigenaar van een literair en artistiek agentschap in New York, Fletcher & Benson. De artistieke afdeling was er voor acteurs, producers, regisseurs en scriptschrijvers; de literaire afdeling voor auteurs. Jane zou er kunnen komen werken als assistent van de persoonlijk secretaresse van de op een na hoogste literair agent, een vrouw die Hailey West heette. Jane had haar vluchtig ontmoet toen ze uitgeverijen langsging op zoek naar een baan. Het leek haar een intelligente, vriendelijke, drukbezette vrouw, die zich met toewijding in-

zette voor de auteurs die ze vertegenwoordigde. Fletcher & Benson had een aantal behoorlijk belangrijke cliënten, en Jane dacht dat ze er goed op haar plek zou zijn, in afwachting van een baan die meer op haar toekomstige doel was toegespitst. Ze wilde nog steeds het liefst bij een grote uitgeverij aan de slag om de kneepjes van het vak te leren, maar helemaal onderaan de ladder beginnen in de uitgeefwereld klonk een stuk minder aantrekkelijk dan een baan bij een agentschap waar ze beroemde schrijvers en filmsterren zou kunnen ontmoeten. Veel leuker en spannender. Ze had haar sollicitatiegesprek gevoerd met de vriend van haar vader en de hoofden van de twee verschillende afdelingen van het agentschap, Francine Rivers van de literaire kant en Allie Moore van de artistieke kant, twee interessante vrouwen. Bob Benson had gezegd dat ze zou kunnen doorgroeien tot literair agent als ze haar werk goed deed.

Janes moeder kwam over uit San Francisco om haar te helpen een woning te vinden. De keus viel op het appartement in de West Village, in een groot, modern en doeltreffend gebouw, met uitzicht op de rivier de Hudson. De buurt had een prettige uitstraling en het gebouw beschikte over een fitnessruimte, een zwembad en een daktuin waar de huurders vrij gebruik van konden maken. Het was een veilige plek om te wonen en dat stelde haar ouders gerust. Vóór de geboorte van Margaret had Janes moeder gewerkt als binnenhuisarchitect en ze genoot ervan om haar meiden te kunnen helpen met de inrichting van hun huis.

Binnen de kortste keren was alles geregeld. Jane was

er dolblij mee en ze was haar ouders dankbaar voor deze luxe. Ze was zich er goed van bewust dat zij en haar zus het altijd al makkelijker hadden gehad dan veel van hun vrienden, al hadden ze daar nooit mee te koop gelopen. Ze prees zichzelf gelukkig dat ze kon kiezen voor het werk dat ze wilde doen, zonder zich zorgen te hoeven maken of ze daar genoeg mee verdiende om de huur te kunnen betalen. Dankzij haar moeder had ze al een maand na haar komst naar de stad een plek waar ze zich helemaal thuis voelde.

Een vriend uit haar studietijd, Benjie Strong, werkte voor een start-up in New York. Hij was na het behalen van zijn bachelor naar de oostkust verhuisd en woonde nu met een huisgenoot in Soho. Jane had contact gezocht en ze dateten inmiddels al een maand met elkaar, naast hun eigen, drukke bestaan. Het maakte de overgang naar een leven in New York een stuk makkelijker en aangenaamer voor Jane.

De vorige avond was Benjie bij haar blijven slapen. Hij was in de keuken brood aan het roosteren toen ze voor zichzelf wat yoghurt uit de koelkast pakte. Ze zette het espressoapparaat aan om voor hen allebei koffie te maken. Hij was op zijn telefoon *The Wall Street Journal* aan het lezen en keek met een glimlach op toen ze zijn koffie naast hem neerzette. Benjie was een jaar ouder dan zij. Hij was negentwintig en zag er in zijn afgeknipte spijkerbroek, t-shirt en sportschoenen uit alsof hij straks ging picknicken in plaats van werken. Hij was intelligent en had zijn master gehaald aan de prestigieuze Wharton School of Business. Jane had al gezien dat er geen

al te strikte kledingvoorschriften golden bij Fletcher & Benson, maar niet zo losjes als Benjie gekleed ging. Op het agentschap droegen de mannen een poloshirt en spijkerbroek, en instappers of sportschoenen. De vrouwen droegen over het algemeen een rok, een topje of truitje en hoge hakken, maar een spijkerbroek was ook acceptabel. Hoe dan ook zagen ze er keurig verzorgd uit, met wat make-up en een net kapsel. Benjie wekte de indruk dat hij een dag vrij had. Hij nam haar breed glimlachend op.

‘Ga je naar een feestje?’ vroeg hij.

Ze lachte. ‘Vergeleken met jou zie ik eruit alsof ik in een chic restaurant ga eten.’ Om hem terug te plagen vroeg ze: ‘En jij? Ga jij naar het strand?’

‘Ik zie er verzorgder uit dan de meeste jongens met wie ik werk. Sommige verschijnen in een korte broek en slippers als het warm genoeg is. Het maakt niemand wat uit wat we dragen.’ Zo ging dat nu eenmaal bij start-ups, waar de meeste werknemers jonger waren dan Jane en Benjie, en eruitzagen alsof ze zo uit bed waren gerold: ongeschoren en met een warrige haardos. Tijdens de pauzes konden ze terecht in een gemeenschappelijke ruimte die was voorzien van ouderwetse flipperkasten of videospellen, een snoepautomaat en bordspelen voor ontspanning. De hele sfeer was erop afgestemd het de jonge generatie naar de zin te maken. Velen werkten een deel van de week vanuit huis of ze namen hun hond mee naar het werk. Bedrijven als Amazon en Facebook hadden enkele jaren eerder de trend gezet om een werkomgeving te creëren die aantrekkelijk was voor millennials, jonge twintigers. Bij Fletcher & Benson ging het er wat geordender aan

toe, omdat hun cliënten serieuzer waren en het personeel ouder was dan de gemiddelde werknemer bij start-ups.

Jane droeg een korte zwarte spijkerrok, een gestreept T-shirt van Chanel dat ze van haar moeder had ‘geleend’ en hooggehakte zwarte Manolo Blahnik-pumps. Ze had haar lange blonde haar bijeengebonden in een paardenstaart. Straks, als ze de deur uitging, zou ze haar outfit completeren met een wit spijkerjasje van Levi’s en een zwart-witte tas. Ze zag er modieus uit, maar ook weer niet te. Ze had een goed figuur. Ze was slank en had lange benen, maar daar legde ze met haar kledingkeuze niet de nadruk op, daarvoor was haar rok niet kort genoeg en waren haar hakken niet hoog genoeg. Ze droeg een licht parfum, dat nauwelijks opviel. Ze maakte een frisse, stralende indruk en stond te popelen om aan de slag te gaan, om alles over haar nieuwe baan te weten te komen en haar collega’s te leren kennen.

Ze vertrokken samen. Benjie nam de metro naar zijn werk in Brooklyn; Jane had een Uber besteld om haar naar het centrum te brengen waar het agentschap gevestigd was, aan Fifty-Seventh Street, tussen Madison en Park Avenue, in het hart van de luxe winkelwijk. In de winter, wanneer het slecht weer was, zou het een ellende zijn om door het verkeer heen te komen. Maar nu was het lekker warm en tijdens de lunchpauze zou het hier fijn wandelen zijn. Er waren meer dan genoeg plekken om te zitten of om wat te eten te bestellen, en anders kon ze op kantoor terecht in het keukentje dat was ingericht voor werknemers die hun eigen lunch wilden bereiden en daar opeten. Veel van hen werkten ook gewoon door

en aten wat achter hun bureau. Bij Fletcher & Benson heerste een ontspannen werksfeer. Je had er geen spel- en snoepautomaten, maar daar taalde Jane ook niet naar.

‘Een fijne dag,’ riep Benjie haar na toen ze in haar Uber stapte en hij richting het metrostation liep. Ze was niet stapelverliefd op hem, maar ze deelden min of meer dezelfde interesses en ze hadden het fijn samen. Ze zagen elkaar niet elke dag, maar spraken een paar keer per week af op exclusieve basis, wat betekende dat geen van tweeën met een ander datete. Dat beviel hun beiden goed. Als studenten hadden ze kort wat met elkaar gehad en nu pakten ze de draad weer op. Benjie had in zijn tijd op Wharton, in Philadelphia, een serieuze relatie gehad, waar een einde aan was gekomen toen hij zijn masterdiploma had gehaald en naar New York was verhuisd. Jane was nog nooit serieus verliefd geweest en ze had ook niet het gevoel dat ze daarmee iets miste. Ze wilde eerst aan haar carrière werken en zich daar volledig op richten. Haar werk was belangrijk voor haar, belangrijker dan romantiek. In ieder geval op dit moment in haar leven.

De rit naar het centrum door het ochtendverkeer duurde een halfuur. Gezeten op de achterbank besteedde ze die tijd aan het lezen van *The New York Times* op haar telefoon. Ze werd keurig op tijd afgeleverd en ging achter een drom mensen aan het gebouw binnen waarin Fletcher & Benson op twee verdiepingen was gevestigd. Ze nam de lift naar de verdieping waar de kantoren waren gehuisvest en meldde zich bij de receptie zoals haar was gezegd. Toen ze naar de wachtruimte wilde lopen, botste er bijna een grote, zwaargebouwde man met grijs haar

tegen haar op. Hij deed een stap terug en liet zijn blik goedkeurend over haar heen glijden. Ze wist niet wie hij was, maar hoe hij naar haar keek gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Zijn ogen waren eerst recht op haar borsten gericht, zakten vervolgens naar beneden, langs haar rok naar haar benen, en zochten pas toen haar gezicht. Hij blokkeerde haar de weg. Ze zou om hem heen moeten lopen om van hem verlost te zijn. Hij deed geen stap opzij en bleef haar aanstaren.

‘Kom je hier solliciteren?’ vroeg hij met zware, schorre stem. ‘Je mag wel voor mij komen werken. Lijkt je dat wat?’ Jane zag de receptioniste naar haar kijken en bijna onmerkbaar haar hoofd schudden.

‘Vandaag is mijn eerste werkdag hier,’ zei Jane op neutrale toon. Ze bleef liever beleefd omdat ze niet wist wie ze tegenover zich had, maar ze vond zijn gedrag lomp en onacceptabel.

‘Als receptioniste?’ vroeg hij. Hij nam blijkbaar meteen maar aan dat het omdat ze een vrouw was om een laaggeplaatste functie moest gaan. Niet iemand die met zijn tijd meeging.

‘Als medewerkster van Miss West,’ zei ze rustig.

‘Dat is goed nieuws,’ zei hij. ‘Welkom, dan.’ En met die woorden stapte hij een lange gang in. Jane nam plaats in de wachtruimte, waar ze even later werd opgehaald door de persoonlijk secretaresse van Hailey West, die haar met een warme glimlach begroette. Julia Benning was eind veertig, begin vijftig en had een prettig voorkomen. Ze nam Jane als eerste mee naar de kamer van Francine Rivers, het hoofd van de literaire afdeling. Onderweg

daarnaartoe legde ze uit dat de hoofden van beide afdelingen van het agentschap Jane persoonlijk wilden verwelkomen. Julia zei dat dat de normale gang van zaken was voor wie nieuw begon op kantoor. Voor de deur van Francines kamer nam Julia afscheid van Jane met de belofte dat ze haar weer zou komen ophalen nadat ze ook met Allie Moore, het hoofd van de artistieke afdeling, had gesproken. Jane had tijdens haar sollicitatiegesprek al met beide vrouwen kennismemaakt.

Toen ze daar eenmaal alleen stond, sloeg er een golf van paniek door haar heen. Door het glazen paneel van de deur heen kon ze Francine Rivers zien zitten. Ze was gekleed in een zwarte pantalon, een zwarte blazer en sneakers. Haar donkere haar was bijeengebonden in een slordig knotje. Ze had een strenge uitstraling, zoals ze daar met een frons op haar gezicht geconcentreerd naar haar beeldscherm zat te kijken. Ze keek op toen ze Jane hoorde kloppen en gebaarde haar om binnen te komen, waarna ze naar een stoel wees. Jane begreep dat Francine via de speaker met iemand in gesprek was over een boekomslag dat ze op haar scherm in beeld had.

‘Ik vind het er goed uitzien, Elliot. Als ze je naam groter maken, blijft er geen ruimte over voor de titel. Het rood doet je naam er ook echt uitspringen. Ik vind het mooi zo.’

Uit de speaker klonk de stem van een onzichtbare spreker: ‘Voor mijn gevoel kloppen de verhoudingen niet. Het Britse omslag was veel beter.’

De ergernis was van Francine Rivers’ gezicht af te lezen, maar ze probeerde er niets van in haar stem te laten

doorklinken. ‘Wil je dat ze de titel kleiner maken?’ vroeg ze, min of meer voor de grap. De mannenstem aan de andere kant van de lijn sprong er direct op in.

‘Ja, dat wil ik. Ik wil weleens zien hoe het er dan uit komt te zien.’

‘Ik ga er meteen achteraan,’ verzekerde ze hem, en ze beëindigde het gesprek om Jane haar volle aandacht te kunnen geven.

‘Sorry daarvoor. Een van mijn “kinderen” die zich niet weet te gedragen.’ Er verscheen een koude glimlach om haar lippen. ‘Niets zo erg als het ego van een narcistische auteur. Hij zal pas tevreden zijn wanneer er op het omslag niets anders te zien is dan zijn naam.’ Ze keek Jane met donkere, ernstige ogen oplettend aan. Er sprak een bijna zurige vermoeidheid uit haar ogen als ze niet glimlachte, viel Jane op. ‘Ik krijg alle probleemgevallen toebedeeld. Sommigen van onze belangrijke auteurs zijn beslist een uitdaging. Het zijn soms net kinderen. Onzeker over zichzelf, en jaloers op wie ze als hun concurrenten beschouwen. Maar, geen zorgen. Hailey bekommert zich over onze aardige cliënten. Ze is veel vriendelijker dan ik ben, en ze heeft meer geduld,’ zei ze met een halve glimlach. ‘Welkom aan boord. We zijn blij dat je ons team komt versterken.’

Francine wist met welke indrukwekkende cijfers Jane was afgestudeerd. Bob Benson had haar verteld dat Jane de dochter was van een oude vriend van hem, een studiegenoot van Princeton. Hij had ook de naam van die vriend genoemd, en die was haar zeker niet onbekend. Jane was overduidelijk een intelligente jonge vrouw die

een goede opleiding had genoten. Dat was dan ook de reden waarom ze haar in dienst hadden genomen, niet omdat haar vader toevallig een vriend van vroeger was van de baas van het agentschap. Ze had de baan aan zichzelf te danken. Haar connecties hadden de deur voor haar geopend, ze hadden niet de doorslag gegeven.

‘Waarom wilde je voor een literair agentschap werken? Schrijf je zelf?’ vroeg Francine. Dat was vaak de reden waarom slimme jonge mensen bij het agentschap solliciteerden. Ze dachten dan eerder ontdekt te worden, maar dat was niet hoe het werkte. Slechts weinig beginnende schrijvers maakten er uiteindelijk ook echt hun beroep van. De meesten ontbrak het aan doorzettingsvermogen en talent. Na al die jaren verbaasde het Francine nog steeds hoe moeilijk het was om een goede nieuwe schrijver te vinden, vooral een die meer dan één boek in zich had.

‘Nee, ik schrijf niet,’ antwoordde Jane. ‘Ik wil meer leren over uitgeven,’ flapte ze er wat naïef uit. Francine straalde iets strengs uit wat Jane nerveus maakte. ‘En als literair agent maak je deel uit van die uitgeefwereld,’ voegde ze er snel aan toe.

‘We zijn probleemoplossers,’ legde Francine uit. ‘De meeste schrijvers willen iemand die hen bemoedert, en dat hebben ze ook nodig. Dat is in de kern wat we doen. We verzorgen niet alleen de boekcontracten en de onderhandelingen, we verzorgen ook de auteurs zelf. We zijn hun pleitbezorger en hun tolk, de schakel tussen de schrijver en de uitgever. Sommige problemen zijn lachwekkend klein, andere enorm en lastig op te lossen. Je zult het als medewerkster van Hailey allemaal zelf er-

varen. Zij is zachtmoediger voor haar schrijvers dan ik. Ik verlies nog weleens mijn geduld en dan jaag ik ze de stuipen op het lijf. Maar zo hou ik ze wel in het gareel.' Ze toverde een vermoeide glimlach tevoorschijn. 'Met de uitgevers ga ik net zo om. Als literair agent ben je soms net een scheidsrechter. Al heb ik me laten vertellen dat het soms nodig is om je wat meegaander op te stellen. Maar zelf geloof ik daar niet in. Dreigen, druk uitoefenen, je macht laten gelden, dat is mijn stijl. En het werkt,' zei ze lachend. Ze zag er net zo onbuigzaam uit als ze zei dat ze was, en net zo gedreven. Jane twijfelde geen moment aan de oprechtheid van haar woorden.

'Het is hier geen speeltuin. Het is aanpakken,' zei Francine nadrukkelijk. Ze leek iemand die nietsontziend te werk ging. Het zou te ver voeren om haar bitter te noemen, dacht Jane, maar ze kwam wel koud en ongelukkig over.

Tijdens hun gesprek verscheen de zwaargebouwde, grijsjarige man die Jane eerder bij de receptie had getroffen. Hij opende de deur zonder te kloppen, keek straal langs Jane heen en richtte zich rechtstreeks tot Francine. 'Zeven uur? Zoals altijd?'

Francine knikte kortaf. Het ontging Jane niet dat de glans uit de ogen van haar nieuwe baas verdween toen de man sprak. Nadat Francine nogmaals ter bevestiging had geknikt vertrok hij weer, zonder de moeite te nemen de deur achter zich dicht te trekken.

'Dat was Dan Fletcher, de andere helft van Fletcher & Benson,' zei Francine tegen Jane zonder verder commentaar.

Jane knikte. ‘Ik zag hem vanochtend bij binnenkomst.’ Ook Jane onthield zich van commentaar.

‘Als hij zich maar heeft gedragen. Dat doet hij namelijk niet altijd waar het aantrekkelijke jonge vrouwen betreft. De MeToo-beweging lijkt aan hem te zijn voorbijgegaan. Hopelijk heeft hij niets ongepasts gezegd.’ Ze keek nog steeds geërgerd.

‘Nee, niet echt. Hij gaf me een keurende blik en nam vervolgens aan dat ik kwam solliciteren om als recepti-
niste hier te werken.’

‘Dat is ook wat hij denkt dat ik doe.’ Francine glim-
lachte en vertelde Jane toen waar ze de kamer van Ala-
bama Moore kon vinden, het hoofd van de artistieke
afdeling. Ze moest verder met haar werk, zei ze tegen
Jane, die opstond en haar bedankte voor haar tijd.

Ze schudden elkaar de hand en Jane liep door de deur
een lange gang in met aan beide zijden de ene na de an-
dere werkplek waar mensen aan bureaus druk bezig wa-
ren, achter een beeldscherm of aan de telefoon.

Het enige waar Jane bang voor was, was dat Dan Flet-
cher weer zou verschijnen om haar lastig te vallen. Of om
haar te vragen in zijn kamer te komen. Ze zou weigeren.

Ze liep een paar keer verkeerd en moest een keer een
heel stuk teruglopen, maar uiteindelijk stond ze dan toch
voor een deur met de naam van Alabama Moore erop.
Jane klopte en stapte binnen in een ruime kamer. Allie
Moore zat gekleed in een wit trainingspak van Chanel
en met een koptelefoon op haar hoofd op een hometrai-
ner. Ze glimlachte en stopte met fietsen zodra Jane wat
onzeker naar binnen stapte.

Alabama Moore had een stralende lach en was een erg knappe vrouw, vond Jane, die bij haar sollicitatiegesprek al onder de indruk was geweest van haar. Allie had een bos blond haar en grote blauwe ogen. Ze droeg geen make-up en had een jonge, gladde huid. Jane was niet ervaren genoeg om het werk te herkennen van een uitmuntend dermatoloog in combinatie met een eersteklas plastisch chirurg of om zich te realiseren dat Allie Moore ‘werk’ aan haar gezicht had laten verrichten en Botox en fillers liet aanbrengen. Ze zag eruit alsof ze ongeveer zo oud was als Jane. Jane schatte haar hooguit dertig, terwijl ze in werkelijkheid drieënveertig was. Het witte velours trainingspak omsloot een slank en perfect gevormd atletisch lichaam. Allie stond op werkdagen om vier uur ’s ochtends op om om vijf uur met bijna religieuze toewijding haar fitnessoefeningen te doen. Ze woonde in de hippe wijk Tribeca, waar ze een luxe loftappartement bezat.

Met een soepel sprongetje stapte ze van de hometrainer en nodigde Jane uit om plaats te nemen in het zitgedeelte van haar kamer, dat was ingericht met een comfortabele bank, twee ruime fauteuils en een ovale koffietafel. Aan de wanden hing kostbare hedendaagse kunst. Jane keek Allie bewonderend aan en kreeg een warme glimlach terug.

‘Wat fijn dat je er bent,’ zei Allie enthousiast. ‘Je zult het goed met Hailey kunnen vinden. Ze werkt ongelooflijk hard en is het toonbeeld van professionalisme. Ik sta bekend als de rebel, het opstandige kind binnen de Fletcher & Benson-familie. Dat móét ik ook wel zijn om

om te kunnen gaan met de acteurs, schrijvers en producers die ik vertegenwoordig. Sommigen van hen zijn de kinderschoenen nog maar amper ontgroeid en gedragen zich daar ook naar. Anderen hadden allang volwassen moeten zijn, maar zullen dat nooit worden. Op de filmset worden ze allemaal op hun wenken bediend en daarom beschouwen ze het als de normaalste zaak van de wereld dat iedereen altijd maar voor hen klaarstaat. Sommigen van hen zijn werkelijk enorm getalenteerd en verdienen al die lof en aandacht. Degenen die zich misdragen, komen overal mee weg zolang ze succes hebben. Ze merken pas hoe verwend ze zijn als dat succes ophoudt.

Ik ben opgegroeid in de filmwereld van Hollywood, dus ik ben eraan gewend. Mijn moeder is een beroemd actrice, je kent vast wel films waarin ze heeft gespeeld. Mijn vader produceert succesvolle tv-series. Het leven van mijn ouders heeft mij ervan overtuigd dat ik zelf niet in de schijnwerpers wil staan. Ik heb een opleiding aan de filmacademie gevolgd, niet om zelf filmster te worden maar om anderen te laten schitteren.

Sinds mijn tweede weet ik dankzij mijn moeder precies hoe je met diva's om moet gaan. Na mijn opleiding heb ik een paar jaar in L.A. gewerkt voor het Creative Artists Agency. Daarna heb ik de overstap gemaakt naar William Morris Endeavor in New York, waar ik Bob Benson heb ontmoet en hij deed me een aanbod waar ik geen nee tegen kon zeggen. Inmiddels zijn we alweer dertien jaar verder en vertegenwoordigen we een aantal supertalenten. Ik ben trots op ons agentschap en dol op mijn werk.'

Ze keek Jane stralend aan en was een en al onschuldig.

‘Ben je in de filmwereld geïnteresseerd? Misschien kun je me tussendoor wel met een paar projectjes helpen voordat ze je voorgoed in die stoffige boekenwereld inkapselen. Hier op de artistieke afdeling kun je veel meer plezier beleven,’ zei ze plagerig.

Jane liet de gedachte tot zich doordringen. Ze had nooit een carrière voor ogen gehad als literair agent, laat staan als artistiek agent. Dit was een soort van zijpad voor haar, om een inkijkje te krijgen in de wereld van het uitgeven. Het was een idee geweest van haar vader, toen haar zoektocht naar een baan bij een uitgeverij niets opleverde. Ze hield van boeken, veel meer dan van films. Maar door de manier waarop Allie erover sprak, klonk de artiestenwereld wel aantrekkelijk.

Jane vermoedde dat er meer achter Alabama Moore schuilging dan wat ze toonde. Ze was duidelijk een intelligente vrouw, met een open gezicht, maar uit haar ogen sprak iets anders. Ze had een oplettende blik en merkte alles op. Ze gaf Jane een veel hartelijker welkom dan Francine Rivers had gedaan. Francine kwam harder over en leek een bitterheid te koesteren die ze bijna voelbaar uitwasemde. Allie had gezegd dat ze dol was op haar werk en dat straalde ze ook uit. Jane kreeg de indruk dat haar carrière haar álles was en dat ze tot moord in staat was als iemand haar daarbij in de weg liep. Beiden waren in ieder geval uiterst succesvolle vakvrouwen, die competitief waren aangelegd maar probeerden dat niet al te duidelijk te laten blijken. Jane kreeg van beide vrouwen het gevoel dat ze voor de aanval zouden kiezen als ze zich in hun positie bedreigd voelden. Ze speelden mee met de

grote jongens en er stond veel op het spel, zowel voor hun cliënten als voor henzelf. De vrouwen die op het agentschap werkten, waren in elk opzicht professionals. Ze hadden keihard gevochten om te komen waar ze nu waren en met diezelfde intensiteit vervulden ze hun functie.

Ze zaten nog in het zitgedeelte van Allie's kamer toen Julia Benning Jane kwam ophalen om haar mee te nemen naar haar nieuwe werkplek. De kantooruimte van Hailey West voelde meteen als een veilige haven. De sfeer was er anders dan bij Allie of Francine, en Julia was aardig en behulpzaam. Er was een bureau vrijgemaakt voor Jane vlak bij dat van Julia, een thuisbasis in een ruimte die op een prettige manier rommelig was zonder chaotisch te zijn. Julia liet Jane de kast zien waar ze haar dingen kon opbergen en het espressoapparaat speciaal voor hun eigen kantooruimte. Jane had het vertrouwde gevoel alsof Julia een oudere medestudent was die haar op haar nieuwe school rondleidde.

Hailey was in de vergaderruimte in overleg met een belangrijke auteur op het moment dat Jane aankwam. Een uur later verscheen ze. Ze was vlot en efficiënt en net wat jonger dan de twee afdelingshoofden die Jane die ochtend welkom hadden geheten.

Hailey was achtendertig jaar en vervulde als een-na-hoogste literair agent een verantwoordelijke positie binnen het agentschap. Ze droeg een witte blouse, een marineblauwe rok met een rechte snit en open schoenen met hoge hakken. Ze had donker haar dat ze in een los knotje boven op haar hoofd had vastgepind. Ze zag er daardoor zachter en vrouwelijker uit dan haar twee

meerderen. Jane had op haar bureau al een foto van drie jonge kinderen zien staan, maar Hailey noemde hen niet tijdens hun kennismakingsgesprek. Ze hield het gesprek zakelijk en werkgerelateerd. Het was duidelijk dat Julia haar graag mocht en haar respecteerde. Toen Hailey haar eigen kamer was binnengegaan en de deur had gesloten praatte Julia haar verder bij.

‘Ze heeft drie kinderen,’ vertelde Julia haar tijdens een korte koffiepauze.

‘Is ze gescheiden?’ vroeg Jane nieuwsgierig. Julia schudde haar hoofd.

‘Weduwe. De kinderen zijn nog jong. Een meisje van elf en twee jongens, een van zes en een van negen. De kleinste was nog maar een baby toen haar man vijf jaar geleden overleed, op drieënveertigjarige leeftijd. Hij kreeg een aneurysma terwijl hij aan het hardlopen was. Hij was uitgever en zij werkte voor hem als redacteur, maar daar is ze mee gestopt toen ze kinderen kregen. Ze werkte al zes of zeven jaar niet meer toen hij stierf. Er was geen geld, geen verzekering en dus moest ze wel weer gaan werken. Als redacteur kon ze geen baan krijgen waarmee ze voldoende geld zou verdienen en zo is ze hier terechtgekomen. Bob Benson kende haar man en heeft haar deze baan gegeven. Ze heeft het werk nodig om haar gezin te kunnen onderhouden. Ze is volkomen aan haar werk toegewijd en nog nooit een dag niet op kantoor verschenen, zelfs wanneer een van haar kinderen ziek is. De meeste mensen die hier werken hebben geen kinderen. Werkgevers zijn altijd bang dat ze niet kunnen bouwen op mensen met jonge kinderen. Maar op haar kun je dat

absoluut. Ze heeft het nooit over haar kinderen. Alleen maar over de auteurs die ze vertegenwoordigt. Francine Rivers is moeder van twee tieners, maar daar werkt ze niet minder hard om. Allie Moore heeft geen kinderen. Je moet je vol willen inzetten hier en bereid zijn om lange dagen te maken en alles aan de kant te schuiven wanneer een van onze cliënten een probleem heeft of een crisis doormaakt. Mensen met kinderen hebben die ruimte vaak niet, vooral alleenstaande moeders niet. Hailey zet zich net zo hard in voor haar schrijvers als voor haar kinderen. Wanneer ze aan het werk is, is ze dat ook voor de volle honderd procent. Als ze een oppasprobleem heeft of als er bij haar thuis iets anders speelt, is dat voor haar geen excuus om niet op haar werk te verschijnen. Ik weet niet hoe ze het doet, maar ze doet het. Je zult merken dat ze een fijn iemand is om voor te werken.'

Na de pauze leidde Julia Jane verder rond, liet haar zien met welk project ze bezig was en wees haar op een reeks boekomslagen voor buitenlandse edities van een titel van Phillip White, die ze ter goedkeuring aan de auteur moest opsturen. Phillip White was Haileys belangrijkste auteur, een bestsellerschrijver. 'Met elk boek dat hij schrijft, heeft hij succes,' zei Julia. Jane wist wie hij was. Ze kende zijn boeken en las ze graag.

Tegen de tijd dat Hailey terugkwam van haar volgende overleg, dat Julia precies naar haar wensen voor haar had geregeld, wist Jane haar weg te vinden. Julia was netjes, efficiënt en georganiseerd. Ze werkte al meerdere jaren voor Hailey en was volledig op haar ingespeeld.

'Ik moet haar gedachten soms kunnen lezen, al gebeurt

dat niet vaak, en dan hoop ik maar dat ik het goed heb. Ik probeer te voorzien wat ze nodig heeft zodat ze daar nooit om hoeft te vragen. Als ze dat wel doet, heb ik gefaald.'

'Ze mag van geluk spreken met jou,' zei Jane met oprechte bewondering. 'Ik snap niet hoe het je lukt om het overzicht te houden.'

'Dat went. Ik doe dit werk al lang. In het begin lijkt het allemaal veel, maar wanneer je haar eenmaal kent, zul je in een routine komen. Ze is heel helder en direct in wat ze van je vraagt. Zij vertelt je wat ze nodig heeft of wat er moet gebeuren. Je moet gewoon doen wat zij zegt. Je moet er geen draai aan geven of het beter willen proberen te doen. Luister naar haar en volg haar instructies. Dat is het belangrijkste. Denk niet dat jij een betere manier of een beter systeem weet. Dat weet je namelijk niet en op die manier verpruts je de boel. Als je iets niet goed hebt begrepen of iets bent vergeten, vraag het haar dan. Dat is wat ze wil. Wees niet bang om haar vragen te stellen. Dat is beter dan naar dingen lopen raden, en verkeerd raden omdat je haar nog niet goed kent. Vragen stellen scheelt uiteindelijk tijd.'

Het klonk logisch. Uit wat Julia haar had verteld kwam Hailey naar voren als een praktisch ingesteld iemand. 'Je bent de eerste assistente die ik ooit heb gehad,' zei Julia met een glimlach. Bob Benson had de functie die Jane nu vervulde gecreëerd nadat Hailey hem had verteld dat haar persoonlijk secretaresse wel wat hulp kon gebruiken, omdat ze met werk werd overspoeld.

'En jij?' vroeg Jane aan Julia. 'Ben jij getrouwd? Heb je kinderen?'